

Και σὲ φίλων συγκληρώσεις
τοῦ Πρωθυπουργοῦ δηλώσεις
κάθε ἴλιγο καὶ λιγάκι.

Τώρα ἄς περιδεύσωμεν
ἐπάνω τῶν ἄερων,
τῶν κυανῶν αἰθέρων.

Κι' ἄς μεταλαμπαδεύσωμεν
τὸ φῶς χρυσοῦς λαμπάδος
καὶ πέραν τῆς Ἑλλάδος.

Τώρα κι' ἔμεις σκιρτήσωμεν
μετὰ διπλῶν ρητόρων,
καὶ σκλάβους χαριετήσωμεν.

Ἴδωμεν φῶς τῆς γνώσεως
κι' ἄγγελον λευκοσφρόν
σὲ τάρον Ἀνορθώσεως.

Ἐπιώμεν μὲ σφῆς φρίνας:
τώρα δὲν ἔμπορε κανένας
'στὸ ρουθουὶ νὰ μᾶς ἔμπῃ,
κι' ἄς δεχθῶμεν ἐν πομπῇ
φοιτητῆς ἐκ τῆς Αὐστρίας
καὶ τῆς φίλης Βουλγαρίας.

Δεῦτε πάλιν συγινῆσαι,
δεῦτε πάλιν προσηνήσαι,
κι' ἄς γανώσωμεν κεφάλια.

Κι' ἄς τοὺς δεῖξωμεν τεμένη,
ποῦ νὰ χάσουν οἱ καϊμένοι
καὶ ταύγᾳ καὶ τὰ πασχάλια.

Ἄς τοὺς φέρωμεν σὲ πλοῦτους
κλέους προπατορικοῦ,
ἄς λαλήσωμεν σὲ τούτους
καὶ περὶ τοῦ γλωσσικοῦ.

Δεῖξωμεν πρὸς τούτους ἰλους
μεγαλείων κολοσσούς,
τοὺς ἡλίους τοὺς χρυσοῦς
καὶ τοὺς σαπφειρίνους θόλους.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, κι' ἀπασθῶμεν τοὺς Μαγάρους
καὶ τοὺς φίλους μας Βουλγαρούς,
κι' ἄς τοὺς δώσωμεν καὶ λίγο κοκορέτσι καὶ ψητό,
κι' εἴπωμεν αὐτοῖς μὲ στήφρον: ὄχχετε καὶ σεῖς αὐτό;

Δεῦτε τώρα μὲ τοὺς φίλους,
μὲ καὶ μὲ τοὺς ἀλλοφύλους
ν' ἀνταλλάξωμεν φιλιὰ.

Καὶ νὰ ποῦμε σ' ἰλους κι' ἰλαις:
ρίχνετε καὶ σεῖς πιστόλαις
σὰν κι' ἔμεις τὴν Πασχαλιά;

Δεῦτε καὶ μετ' ἀλλοφύλων
ψάλλωμεν τῆς περασμένης
καὶ τῆς σύγχρονης χαράς.

Κι' ἄς συστήσωμεν μὲ ζῆλον
'στὴς φοιτητρίας τῆς ξένης
τῆς δικαίης μας μαλλιαράς.

Ἀναστάσεως ἡμέρα,
κι' ἄς εἴπωμεν κι' ἔδω πέρα
πῶς λυσσοῦν ἢ σουφραζέταις.

Κι' ἔχουν γλώσσαις βροντεράς,
κι' ἔχουν γλώσσαις τρομεράς,
ποῦ τρυποῦνε σὰν φορεταίς.

Ἄς τοὺς ποῦμε κι' ἔδω πέρα πῶς σοφία κλασικὴ
χύνεται χωρὶς φειδῶ,
χύνεται χωρὶς αἰδῶ,
καὶ τὴν ἀνδρικήν σοφίαν συμπληρὸν ἢ θηλυκὴ.

Ἄς τοὺς δεῖξωμεν Πινδάρους,
ποῦ ψυχὴν καὶ νοῦν ἀνδρίζουν,
ἄς τοὺς δεῖξωμεν γαϊθάρους,
ποῦ μελοδικά γκαρίζουν.

Ἀλαλέζωμεν ἐξάλλως
πῶς παράποτε μεγάλο
πατριωτισμὸς ἀμμάει,
καὶ ποσὶς δὲν μᾶς τρομάξει
μῆτε τοῦ Σεφάτ τὸ ρεσι,
μῆτε κανένος μπαμπέσι.

Ἄς ποῦμε πῶς σὲ τοῦτο τὸ καταυάξον φῶς
καὶ δίχως νὰ τὸ θέλῃς κορδόνεσαι σοφίς.
Ἄς δεῖξωμεν στεφάνους σοφίας ἀπὸ μύρτα,
ἄς δεῖξωμεν καὶ βρέφῃ, ποῦνα μονάχα σπύρτα.

Ἄς τοὺς εἴπωμεν πῶς καθεὶς δοξάζετ' ἔδω πέρα
καὶ μῆτε τῆς σοφίας του δὲν δεχέτ' ἐπιτίμια,
ἄς τοὺς εἴπωμεν κι' ἐκδρομὴ νὰ κάνουμε δευτέρτα
σὰν μάθουμε πῶς ἔγιναν διπλᾶ Πανεπιστήμια.

Ἐδῶ καὶ πλῆθῃ μολοσσῶν
σ' ἐνδιατήματα Μουσοῦ
ἀγρίως ὕλακτοῦν.

Ἀνάστασις... εὐὰν εὐοί...
μέσα' στὸ φῶς μας κι' οἱ στραβοί:
τὸ φῶς των ἀνακτοῦν.

Ἐκ τῶν κατὰ Διπλῆν Εὐαγγελίων
πρὸς τέρψιν τῶν Ρωμῶν καὶ μετὰ
[Ἄσιον]

Ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας τῆς νέας Ρωμοποσύνης
εἶπεν ὁ Βενιζέλος:
νῦν φθάσαμεν 'στὸ τέλος,
νῦν ἡ καρδιά πάντων πεπλήρωτ' εὐφοροσύνης.

Εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀμῆχης
κράτους περικλυτοῦ
εἶπεν ὁ γίγας τῆς πυγμῆς
'στὸς μαθητὰς αὐτοῦ:

Νῦν τῶν φιλελευθέρων
δεδοξασται τὸ κῆμα,
καὶ παλαιῶν πατέρων
χάσκον ἀνοίγει στόμα.

Ἐρρώτω πᾶσα θλίψις, ἀγαπητὰ τέκνια,
κι' ἐξάμνηος ἀνία.

Βάρδα γρά να 'βγώ μέσ' από ταύγo.

Καί νυν καθείς ἄνδρ
δρασιν Βουλῆς τελείας,
τοῦ Πάσχα τὸν ἄνδρ
ἄς φάγῃ μὲ θαλίαι.

Πλὴν μετὰ τὴν κραπάλην
κοπιᾶσθετε καὶ πάλιν
εἰς τῆς Διπλῆς τὴν πάλην.

Εἰσὴν ὄμνι,
κί ἄμην ἄμην,
κί ἴσως τὸ Κοινοβούλιον
νὰ λήξῃ τὸν Ἰούλιον,

καὶ θέλων τὴν Ἀνόρθωσιν μὲ σὰς νὰ συντελέσω
ἴσως καὶ τὸν Ὀκτώβριον πάλιν σὰς προσκαλέσω.

Ἐτάς ἀποφάσεις ταύτας ὡς ὀδηγὸς ὁ χρόνος
θὰ χρησιμεύσῃ μόνος,
κί ἂν ἔξαρκα δὲν 'βγοῦν παλούκια μὲς' στὴ μέση
λέγω πρὸς σὰς μὲ τόνον
πῶς ἡ Διπλῆ Βουλὴ μ'πορεὶ νὰ διαρκέσῃ
πλέον τῶν δύο χρόνων.

Εἶπεν αὐτά, κί' οἱ μαθηταί,
ποῦ δὲν ἐπίστευαν ποτὲ
ν' ἀκούσουν τὸν διδάσκαλον τοιαῦτα νὰ λαλῇ,
ἐγάρησαν πολὺ,
καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἐκραζῶν εἰς τὴν διαπαύσιν:
νῦν γεννηθῆτω, δέσποτα, τὸ θέλημα τὸ σόν.

Ὅταν μᾶς θέλῃς θάλῃωμε καὶ θὰ σὲ τριγυρίσωμε
σὰν τώρα μὲ χαρακί,
κί' ὅσ' ἀναθεωρήσαμε θὰ τἀναθεωρήσωμε
καὶ θῆθ' καὶ πρὸς φορακί.

Τὰς προφητείας μὴν ἀκούς κάθε σαχλιῆς Μαντιῶς
καὶ κράτῃς μας βουλευτὰς εἰδὼ διὰ παντός,

καὶ κάμε τώρα τὴν Διπλῆν, τὴν κατὰ πάντα γόνιμον,
κυριαρχον παντοτεινὴν καὶ διαρκῆ καὶ μόνιμον.

Ἔστω καὶ συντακτικὴ
κί ἀναθεωρητικὴ,
καὶ συγχρόνως τακτικὴ.

Πρὸς χάριν ἐνὸς κί ἄλλου σαχλιανοῦ γεγέ
μὴ τακτικῆς θελήσῃς νὰ γίνουιν ἐκλογαί,
ἀλλέως συμφορὰ μας, καὶ συλλογίσου μόνος
ὅτι πολλοὶ τῶν φίλων,
ποῦ θροῦν μὲ τόσον ζῆλον,
χάσκοντες θ' ἀπομεινούν ἀπίξω τοῦ Νυμφῶνος.

Σκέψου τί δυστυχία τοὺς φίλους ἀπειλεῖ,
τί πόνος τοὺς θερίζει,
καὶ λὲν γι' αὐτοὺς πολλοὶ
μαυρίλα πῶ; μυρίζε.

Εὐαγγέλιον σεπτὸν περὶ πληρωμῆς λεπτῶν.

Εἰς ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας,
ποῦ σφοδρὸς ἔβρο' ἄγέρας
ἔστων κοινὸν τὸν Κορβανὰ.

Συνελθόντες βουλευφόροι
ἔβαλαν γιὰ τοῦτον πλῶρη
κί ἐμελέτησαν καινὰ.

Ἐκεῖνο τότε τὸ καιρὸ
τὸ κατὰ πάντα θαλερὸ
συνήλθον πληρεξούσιοι κί εἶπον πρὸς Βενιζέλον:
καλὸν ἔστί' στὸ μέλλον
νὰ πέρηῃ κάθε βουλευτῆς ὡς ἀμοιβὴν τὸν χρόνον
ὀκτὼ χιλιάδες μόνον.